

tiền anh để đi coi thoát y vũ nữa.

Y lăm bằm :

— Hêlen. Hêlen.

Nàng giục :

— Mau lên. Tôi sửa soạn bản đây này.

Ngón tay nàng đặt vào cò, Y lập cà lập cập,

ấn phít điện thoại :

— Xin cô cất súng, đi em xin gọi.

Giọng nói gắt gỏng của Arun cất lên oang

oang :

— Gì thế ? Máy không biết tao đang bận à ?

— Thưa...

Quỳnh Ngọc dang lấy ống nói :

— Em đây, Hêlen đây.

Giọng Arun trở nên hiền khô :

— Hêlen đấy à ? Trời, tôi tìm cô mãi. Có bảo

thằng gác đưa lên phòng tôi ngay.

Quỳnh Ngọc trèo cầu thang gỗ lên lầu ba. Tiệm cà phê là một trong các trụ sở bí mật của Mặt vụ Thái. Arun đã lừa nàng lên phòng y một lần. Trong phòng Arun có một cái giường sắt nhỏ, sơn màu kaki, kiểu nhà binh, trải đệm cao su dày một tấc. Arun định cưỡng ép nàng, song nàng nhưt định cự tuyệt, và nàng đã thắng.

Arun chớ nàng ngoài cửa phòng, vẻ mặt ngạc nhiên :

— Có việc gì gấp thế, Hêlen ?

Nàng ngồi phịch xuống ghế bành, ném cái xác

lên bàn :

— Tôi đến để bản anh đây.

Arun biến sắc :

— Hêlen loạn trí rồi. Tôi làm gì đâu mà cô đòi hẳn.

Nàng thờ dài, nhìn Arun bằng luồng mắt dày khồ nảo. Arun cao một thước sáu, người béo thu lu, da ngăm ngăm đen, lông mày chồi xê, miệng cá ngão, răng vàng ếch, bàm đầy chất nicôlin. Y mặc sơ mi ngắn, để lộ những bắp thịt mềm nhũn, chừng tỏ y chỉ ngồi trong phòng giầy, thích rượu chè, gái đẹp, và lười hoạt động.

Nàng dẫn từng tiếng :

— Anh nói anh yêu tôi, anh sẵn sàng hy sinh tất cả vì tôi. Lời cam kết của anh chỉ là láo khoét. Arun, nếu thật tình anh yêu tôi, tại sao anh lại cho người theo bắt Mòrit.

Hiều ra, Arun cười tùm tùm :

— Ô, Hêlen lăm rồi. Bắt Mòrit có can dự gì tới mối tình của tôi đối với Hêlen.

— Sao không can dự ? Anh không biết tôi là nhân viên của Mòrit hay sao ?

— Biết lắm chứ. Mòrit là cấp trên của Hêlen, có dính liu nào đâu tới mối tình hai ta' trừ phi...

— Anh đừng ghen ngược. Anh dư biết giữa Mòrit và tôi không có gì hết. Anh còn biết tôi ghét hẳn ghê gớm. Chẳng qua anh là kẻ bạc tình. Anh lợi dụng tôi, đến khi không cần nữa thì vứt bỏ. Trót dại yêu anh, tôi mới khổ sở thế này. Tôi phải giết anh, giết anh rồi tự vẫn.

— Ô hay, ô hay, tôi xin thề với Trời là vẫn yêu Hêlen như hồi mới gặp. Hêlen quên rồi sao, tôi đã quý xuống lay Hêlen, xin được ban một cái hôn mà Hêlen không chịu. Hêlen đẹp như tiên giáng trần, tôi phụ Hêlen sao được. Tôi thú nhận một

phần là ghen tuông với Mòrit, ghen tuông với kẻ có diêm phúc ở gần đệ nhất mỹ nhân, song phần chính Mòrit bị theo bắt vì hấn phạm tội giết người.

— Anh quá ghen nên trông gà hóa cuốc. Căn cứ vào đầu anh dám đồ tội sát nhân cho Mòrit ?

— Hấn đã đánh nhân viên của tôi thập tử, nhất sinh, hấn còn dùng độc thú làm một nhân viên khác bẽ lá lách mà chết.

— Anh nói dối.

Arun thở dài, ném xuống ghế một tập giấy đánh máy :

— Helen đọc hồ sơ này sẽ biết tôi nói dối hay không. Y sĩ đã ký giấy chứng nhận nạn nhân bị đá mạnh vào bụng. Helen ơi, tôi nói dối làm gì, vì nói dối thì mất Helen. Nếu Helen biết tôi dành những cảm tình sâu sắc nhất cho Helen thì sẽ không dẫn vật tôi nữa. Đây này, Helen nhìn xem.

Arun lấy trong ngăn kéo ra một cái hộp cạt tông lớn, rồi tiếp :

— Helen nhìn xem. Cái hộp này đựng giấy phạt xe của Helen trong vòng 3 tháng. 3 tháng mà hơn một trăm giấy phạt. Tôi phải nói khéo với bên Cảnh sát giao thông, người ta mới làm lơ cho. Tuần trước, Helen đâm cả xe hơi ông bộ trưởng Ngoại giao, tôi cũng phải mang đầu đi xin. Helen cần nước hoa, tôi phải điện sang Ba lê, mua gói về ngay bằng phi cơ. Helen...

Quỳnh Ngọc dậm chân, giọng rung rung :

— Còn gì, anh kể nữa đi. Anh có biết nỗi khổ của tôi đâu. Mòrit bênh vực tôi nên nhân viên của anh bị nạn. Nhân viên của anh toàn là một bọn hiểu sắc, thấy gái như mèo thấy mỡ. Anh có cho

phép y dung tôi tôi không mà y dám trói tôi vào chân giường, rồi...

Một giọt nước mắt lăn trên gò má. Bị cảm xúc mạnh mẽ, nàng đẹp gặp bội. Arun xao xuyến đến cực độ, bàn tay hơi run run. Y giục :

— Rồi sao ?

— Rồi y xé áo em ra.

Arun hỏi dồn :

— Helen có việc gì không ?

Nàng òa lên khóc :

— Không, vì Mòrit về kịp.

Nàng mở xắc lấy cái áo rách đặt lên bàn Arun. Y nói, giọng buồn bã :

— Tôi không ngờ. Thôi, tôi xin lỗi Helen. Vì Helen, tôi sẽ can thiệp cho Mòrit được tự do. Để tôi hỏi xem hấn bị giữ tại đâu.

— Mòrit chưa bị bắt. Tôi vừa gặp hấn xong. Hấn nhờ tôi xin lỗi anh về việc thiếu nhã nhặn với hai nhân viên Mật vụ tôi bắt hấn tại lữ quán Royal.

Arun lia lên :

— Trời, hấn lại đánh nhân viên của tôi nữa. Như thế, thì không nương tay được. Tôi phải...

— Anh vừa hứa không bắt Mòrit kia mà...

— Nè Helen, tôi tha tội cho hấn, không tóm cổ, nhốt vào xà lim. Nhưng tôi sẽ trục xuất hấn, không cho ở lại phút nào trên xứ Thái nữa.

Quỳnh Ngọc đứng dậy, giọng cầu khẩn :

— Arun, đã thương thì thương cho trót. Mòrit là một gã lưu manh, không vừa dân.

— Vì hấn lưu manh, tôi phải đuổi hấn về nước.

— Cũng như Arun, tôi mong hấn rút đi cho rảnh mắt. Nhưng anh ơi, tôi đã nói, hấn không vừa đâu. Lúc này, gặp tôi, hấn cất tiếng dọa làm tôi xanh mặt.

Arun sốt ruột :

— Dọa làm sao ?

Quyñh Ngọc lắc đầu :

— Thôi, chào anh, tôi đi đây. Gieo gió tất gạt bão, tôi không phân nan gì hết.

— Helen phải nói để tôi giúp cho. Kẽ nào chạm tới lòng chân Helen, tôi sẽ vằm ra trăm mảnh bảo thủ.

— Anh không vằm nổi Mòrit đâu. Gặp tôi, hấn dọa nếu bị mặt vụ trục xuất, hấn sẽ phúc trình với ông Hoàng về việc tôi bỏ việc, chạy theo đại tá Arun.

— Không hề gì. Tôi sẽ thanh minh với ông Hoàng giùm cô. Ông Hoàng rất mến tôi.

— Ông Hoàng mến anh đã đành, song tôi sẽ bị đuổi.

— Helen sẽ làm việc với tôi.

— Anh nói dễ quá. Tôi là công dân Việt, Mòrit chỉ dơ ngón tay lên là tòa đại sứ đòi thông hành lại, bắt tôi hồi hương.

— Cần gì. Tôi sẽ bảo đảm Helen nhập quốc tịch Thái.

— Khổ lắm. Mòrit còn nhiều thủ đoạn hấn thủ hơn nữa. Tôi nói với hấn rằng tôi bất chấp tôi sẽ từ chức, tôi sẽ bỏ Việt tịch thì hấn cười mà đáp: hà, hà, Helen nói giùm với thẳng Arun của siêlen rằng tôi sẽ gửi thư cho bà vợ.

Arun giựt nảy mình :

— Tôi sẽ cho vợ tôi biết đó là thư nặc danh vô giá trị.

— Chao ôi, Mòrit đã lên chụp được mấy bức hình tai hại. Anh còn nhớ cái đêm anh hẹn với tôi trong khách sạn không ? Hấn chụp được lúc anh cởi áo tôi. Hấn dọa chỉ cần một bức ảnh này là tôi mất việc, anh cũng bỏ đời.

Arun rit lên :

— Mòrit, đồ chó má.

Nàng cũng rit theo :

— Hấn chó má như thế đấy. Theo tôi, anh nên nghe hấn là hơn.

— Hấn muốn gì ?

— Ô, hấn chỉ xin anh cho hấn được tự do, không bị bắt, không bị trục xuất.

Đại tá Arun thở dài sườn sượt :

— Thôi, Helen về đi. Tôi sẽ làm hấn thỏa mãn. Nhưng rồi hấn biết tay tôi.

— Em can anh. Mòrit nói hễ hấn bị nạn ở Thái lan, bạn hấn sẽ công bố những bức ảnh bí mật. Hấn bảo anh có bốn phần bảo vệ an ninh cho hấn.

Tức tối, Arun cầm cái đĩa gạt tàn thuốc lá, ném xuống đất. Quyñh Ngọc cười thầm trong bụng song bề ngoài nàng vẫn làm vẻ đau đớn. Nàng lại gần viên sĩ quan si tình, đặt bàn tay lên vai y. Y cầm tay nàng hôn. Nàng cúi xuống, hôn phớt trên trán y.

Arun ngây ngất :

— Bao giờ chúng mình gặp nhau ? Đêm nay được không ?

— Chưa được đâu. Đêm nay em còn phải gặp hấn để điều đình cho xong đã. Hẹn anh tối mai. A.

tối mai em phải học võ. Tối mới vậy. Em sẽ làm anh thỏa mãn.

— Đùng hện đấy. Hêlen.

Nàng hôn gió một cái thật kêu rồi mở cửa ra ngoài. Trong phòng, đại tá Arun bấm nút vô tuyến, ra lệnh :

— Alô, phân ban Hành động phải không ? Đại tá Arun đây. Hãy bãi bỏ các cuộc theo dõi và bắt bớ Mòrit, Nghe không ? Bãi bỏ hết. Nói với sứ quán Việt nam rằng những chuyện vừa xảy ra chỉ là hiểu lầm. Mòrit vẫn được ở lại Thái lan.

★

Ngồi gác chân lên bàn. Văn Bình uống rượu như hũ chim. Càng uống, mặt chàng càng tái, những tia sáng tóe lửa ra khỏi mắt. Mòrit quay mặt vào tường, hi hục lau khẩu súng bị hóc đạn.

Đồng hồ dạ quang treo trên nóc tủ đã chỉ 9 giờ tối. Từ nãy đến giờ, hai người không nói với nhau nửa lời. Tâm trí Văn Bình để tất cả cho Quỳnh Ngọc, người con gái nhí nhánh mà chàng có cảm tình tha thiết.

Chợt có tiếng xe đậu ngoài cổng. Hai người đều nói :

— Quỳnh Ngọc về.

Nàng xô cửa vào, trên môi nở nụ cười kiêu hãnh. Mòrit rút khẩu súng vào thắt lưng:

— Arun bằng lòng cho tôi ở lại rồi, phải không ?

Nàng giật mình :

— Phải, sao anh biết.

Mòrit cười :

— Trông nụ cười của cô là biết ngay. Và lại, tôi đưa Văn Bình về đây là có dụng ý. Arun biết địa chỉ này từ lâu. Chúng tôi chờ mãi, không thấy nhân viên mật vụ tới, điều đó có nghĩa là Arun đã bại trận.

Quỳnh Ngọc khen :

— Anh giỏi thật.

Mòrit nhún vai :

— Arun không phải tay cà mềng. Hần thua cô lần này, nhưng lần sau sẽ không thua cô nữa. Cô đi rồi, tôi cũng rút vào bí mật, nếu không hẳn sẽ tìm cách ném tôi xuống sông Chao phya, và đim mất xác.

Ném điều thuốc qua cửa sổ, Văn Bình hỏi :

— Chúng mình đi chưa ?

Nhìn đồng hồ Mòrit nói :

— Mới 9g15, còn 10 phút nữa. Đùng 10 giờ, ta phải có mặt tại đường Prajathiphatai. 11 giờ, lên đường rời Vọng các. Bảy giờ, tôi xin nhắc lại những điều tôi nói lúc nãy, những điều tôi làm đúng theo chỉ thị của ông Hoàng.

Chính phủ Thái không ưa Cộng sản, nhưng vì lý do riêng không thể ra mặt công kích Bắc Việt. Thâm tâm người Thái là tìm cách tổng khởi phần lớn dân Việt thân Cộng đang làm ung thối miền đông bắc, sát Lào, được coi là đầu cầu thâm nhập nguy hiểm của Bắc kinh và Hà nội.

Một số Việt kiều đã được hồi hương về Hải phòng. Một số khác không về, vì được tin những toán về trước bị nhà đương cuộc Bắc Việt đối xử tàn nhẫn, như tịch thu tiền bạc, nữ trang, phân tán

tôi các công trường lao động. Cộng sản bèn bí mật tiếp xúc với chính phủ Thái, xin cho một phái đoàn Việt kiều qua Hà nội để điều tra hư thật.

Phái đoàn này gồm 10 người, toàn là phần tử thân cộng. Quỳnh Ngọc chài được tên trưởng đoàn tên là Phạm Bài. Trong số đoàn viên, có một người diện mạo và dáng dấp hao hao như Văn Bình. Đêm nay, ta sẽ đánh tráo cho Văn Bình gia nhập phái đoàn. Nếu Phạm Bài nghi ngờ, Quỳnh Ngọc sẽ tìm cách ru ngủ hẳn.

Văn Bình cất quăng :

— Arun không biết ư ?

Môrit đáp :

— Arun không biết, vì việc này nằm trong thẩm quyền bộ Ngoại giao mà sở tình báo lại cạnh tranh ráo riết với cơ quan mật vụ của Arun. Với sự sắp xếp của chính phủ Thái, phái đoàn sẽ đáp máy bay riêng, nói là đi Chiang mai, kỳ thật bay thẳng ra Hà nội. Tôi hy vọng kế hoạch trá trộn của ta sẽ thành công.

Nhiệm vụ tôi đến đó là hết. Tôi không biết anh sẽ làm gì và gặp ai ở Hà nội. Đêm chủ nhật sau, phái đoàn quay về, anh sẽ gặp tôi đúng 12 giờ tại đây. Nếu anh và cô không hỏi thêm gì nữa, thì chúng ta lên đường.

Quỳnh Ngọc tắt đèn, căn phòng tối đen như mực. Môrit ra trước, vào ga-ra lấy xe.

Chiếc DS 19 sơn đen phóng nhanh trên con đường vắng tanh. Qua một rạp xi-nê, Môrit dừng lại cho Quỳnh Ngọc xuống. Nàng nắm tay Văn Bình :

— Lát nữa, mình gặp nhau.

Rồi, quay lại Môrit, nét mặt nghiêm trọng :

— Chào anh, em đi. Em gửi lời chào chị và « bà đi ».

Một luồng khí lạnh bốc lên trong xương sống Môrit. Chàng sang số, chạy từ từ, tâm hồn băng khuâng. Bỗng chàng thở dài :

— Là nhĩ ? Chưa bao giờ Quỳnh Ngọc chào tôi một cách bịn rịn như thế. Nói ra thì là dị đoan, song tôi cảm thấy...

Chàng nín bật.

Rồi chàng tiếp, giọng trầm trầm :

— Xin lỗi anh Văn Bình. Lẽ ra, tôi làm nghề nhà văn mới hợp. Nhiều khi, tình cảm vu vơ tràn ngập tâm hồn. Trước giờ lên đường, có thái độ bị quan là điều tối kỵ.

Văn Bình gạt đi :

— Anh muốn người gián điệp phải như hòn đá hay sao ? Trong đời, tôi đã xuống tay hạ sát cả trăm người, đôi lúc tôi coi như không, nhưng cũng nhiều lần run tay, tâm thần xúc động. Chính tôi, khét tiếng là có trái tim bằng sắt mà đã rớt nước mắt. Với anh tôi chẳng giấu làm gì, nếu không vì ông Hoàng, vì say mê nghề nghiệp, tôi đã bỏ Sở lâu rồi.

Lúc này, anh bùi ngùi là đúng. Chúng mình không phải là kẻ lái ầu, trên giốc phóng bừa xuống, bất kể sống chết, mà chính là tài tử du bay hai mắt bịt kín, mười lăm thước bên dưới là sàn bê-tông, xảy tay là mất mạng. Hàng ngày, chúng mình biết chết mà vẫn phải biểu diễn cho khán giả ngồi xem. Một đêm kia...

— Trong một giây đồng hồ thiếu binh tĩnh,